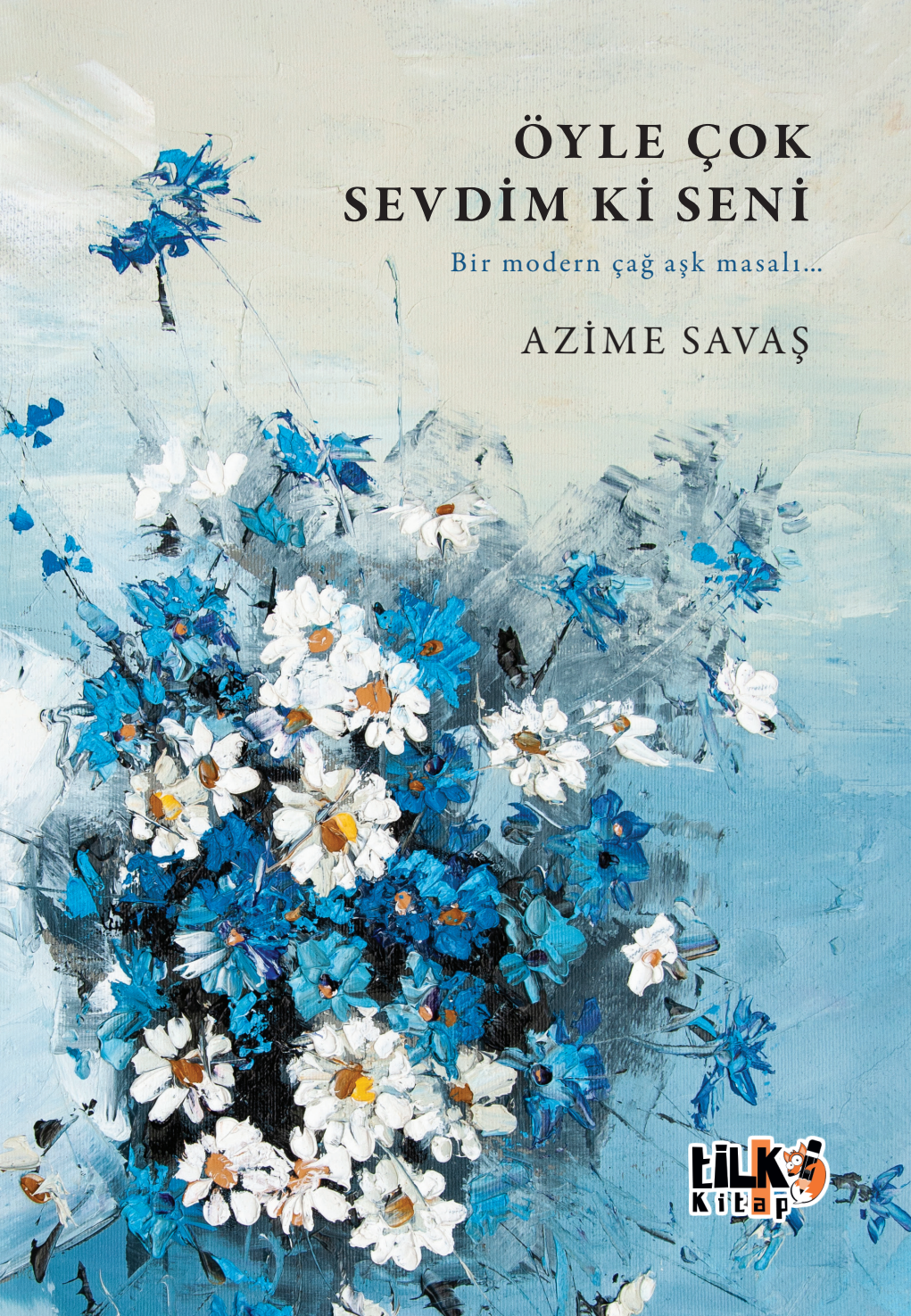
ÖYLE ÇOK SEVDİM Kİ SENİ

Bir modern çağ aşk masalı...

AZİME SAVAŞ

Tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

ÖYLE ÇOK SEVDİM Kİ SENİ
Azime Savaş

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Genel Yayın Yönetmeni: Oğuz Şahin
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Hilal Kılıç
Son Okuma: Sümeyye Çelik
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Resmi: "Hygieia", Vatican Museum, Rome.

1.Basım, İstanbul, Kasım 2024
ISBN: 978-625-6130-15-9
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ÖYLE ÇOK SEVDİM Kİ SENİ

Azime Savaş

Azime Savaş, Adana'nın Ceyhan ilçesinde doğdu. İstanbul Zeynep Kâmil Sağlık Meslek Lisesinde lise eğitimini tamamladıktan sonra Mimar Sinan Üniversitesi Sanat Tarihi Bölümü ve Marmara Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Türk Sanatı yüksek lisans programından mezun oldu. Yenidoğan yoğun bakım hemşiresi olarak başladığı meslek hayatına İstanbul Sağlık Müdürlüğü bünyesinde çeşitli birimlerde görev alarak devam etti. Van'ın Erciş ilçesinde meydana gelen deprem ile Libya ve Somali'ye giden ulusal medikal kurtarma ekiplerinde sağlık personeli olarak gönüllü yer aldı. En büyük tutkusu gezmek ve okumak olan yazarın *Öyle Çok Sevdim ki Seni* adlı romanı, yayımlanan ilk kitabıdır.

Bir modern çağ aşk masalı…

"Uzak ve imkânsız görünen bir şey,
bir anda yakın ve mümkün olabilir."
Lev Tolstoy

&

Birinci Bölüm

Emirgân'da yeşillikler arasındaki koruya komşu, annesinin dedesinden kalan tarihî köşkün yerine yapılmış olan apartman dairesinin bütün perdeleri sımsıkı kapalı, Boğaz manzaralı odasında genç kadın, heyecan içinde defalarca dinlediği yabancı şarkıya Türkçe sözler yazmaya çalışıyordu. Üsküdar Amerikan Kız Kolejinden sınıf arkadaşı Nilgün, eşinin ortak olduğu müzik şirketinden çıkacak bir plak için bu şarkıya söz yazmasını rica ettiğinde önce çok şaşırmış, yapamayacağını söylemiş ama arkadaşının "Senin kelimelerle aran hep iyiydi." ısrarı üzerine "Tamam, bir denerim." demişti. Sabaha kadar uyumamış, arada bir içeride, odasında mışıl mışıl uyumakta olan kızı Leyla'nın üstü açılmış mı diye kontrol etmiş, onu öyle melek gibi uyurken görünce içini derin bir huzur kaplamıştı. Güneş ufukta kızıl bir renkle doğmaya başlarken sabah namazına kalkmış olan annesi, kızının odasının ışığını açık görünce yanına uğradı.

"Kızım, sen daha yatmadın mı? Sabah erken okulda dersin var, geç oldu artık." dediğinde şarkının sözlerini yeni bitirmişti.

"Biliyorum ama işim ancak bitti, anne. Bu saatten sonra uyuyamam zaten. Banyo yapınca açılırım şimdi. Hem vakit varken gitmeden beraber güzel bir kahvaltı yaparız. Okulda yoğun bir gün beni bekliyor. Bu akşam erken yatar, dinlenirim artık." diye annesine cevap verdi Güzin.

Yeni çıkan İngiliz genç bir şarkıcının tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de çok sevilen "Love" adlı romantik şarkısının da yer aldığı plağı her yerde çalıyordu.

Seviyorum delicesine,
Ömrümü sana verircesine.
Mutluluk uzakta görünse bile
Seninle razıyım bu imkânsız sevgiye.

Bu dörtlükle başlayan, "Seviyorum" adını verdiği şarkının sözlerini yazdığında kendisi için uzun bir yolun başlangıcı olduğunun farkında bile değildi. Sadece arkadaşına verdiği sözü yerine getirmek istemişti. Şimdi acele etmeli, hazırlanarak Nişantaşı'nda İngilizce derslerini verdiği okula geç kalmamalıydı. Çünkü okulunu, işini ve öğrencilerini çok seviyordu. Hafif bir ruj sürmüş, özenle giyinmiş, saçlarını taramıştı. Ellerinde her zamanki bordo rengi ojeleri sürülüydü. ve evden çıktı.

Çalıştığı okulun temelleri; 1849 yılında ilk olarak Beyoğlu'nda, İngiltere'nin Osmanlı nezdinde büyükelçisi olan ve uzun yıllar bu görevde kalan Lord Stratford Canning Redcliffe'in eşi Lady Stratford Redcliffe'in bir kız okulu açmasıyla atılmıştı. Eğitim dili İngilizce olan ve İstiklâl Caddesi üzerinde yer alan okula her milletten kız öğrenciler alınmaktaydı. Bu durum Sultan Abdülmecid tarafından takdir görmüş ve böyle bir okulun açılması üzerine Beyoğlu'nda bulunan bina Sultan Abdülmecid tarafından Lady Stratford'a hediye edilmişti. 1905 yılında ise İngiltere'den bir müdür ve müdür yardımcısı getirilerek, Beyoğlu Kuledibi'nde English High School For Boys adıyla yeni bir okul olarak, eğitim vermeye başlamıştı. Öğrenci sayısının artmasıyla okul binası yetersiz gelmeye başlayınca İngiliz öğretmenlerin yanı sıra Türk öğretmenler tarafından da

ders verilen okula 1911 yılında Sultan Mehmet Reşad tarafından Teşvikiye'de, üzerinde beş katlı ahşap bina bulunan şimdiki yeri yalnız okul olarak kullanmak şartıyla tahsis edilmişti. Ancak eski bina yıkılarak yerine yeni yapılan okul binası da 1920 yılında çıkan bir yangın ile büyük bir hasar alarak kullanışsız hâle gelmişti. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasından sonra 3 Mart 1924'teki Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile Türkiye Cumhuriyeti Devleti denetimine geçen okulun yönetimi, 21 Kasım 1946 tarihinde yapılan tüzük değişikliği ile İstanbul'da yaşayan İngiliz vatandaşlarının oluşturduğu İngiliz Cemiyeti AŞ'ye verilmişti. 1951 yılında okul, "lise" statüsünü kazanmıştı. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra da okulun yatılı ve gündüzlü öğrenci sayısında epey bir artış olmuştu. Bu yüzden ek bina inşaatı için 1955 yılında izin alınmış ve böylece Lozan Antlaşması'ndan sonra kendini genişleten ilk yabancı okul, English High School For Boys olmuştu. Okul binasının genişletilmesinden sonra okula kız öğrenciler de alınmaya başlanmıştı. 1979 yılına gelindiğinde ise Millî Eğitim Bakanlığı ve İngiltere Büyükelçiliği arasında imzalanan bir protokol ile okul Millî Eğitim Bakanlığına devredilmiş ve adı değiştirilmişti.

Emirgân'dan Nişantaşı'na geldiğinde, Teşvikiye Caddesi'nde arabasını okulun yakınına bir yere park etmeye çalışırken öğretmen ve öğrencilerin de yeni yeni gelmeye başladığını gördü. III. Selim ve II. Mahmut Dönemi'nde nişan talimleri için dikilen taşlardan ismini alan Nişantaşı semti, 1870'li yıllarda imara açılmış ve dönemin bütün varlıklı insanlarının yaptırdığı konaklarla âdeta zenginler semtine dönüşmüştü. Bu konaklardan birinin yerinde inşa edilmiş olan, yüz yıllık tarihe ve geleneğe sahip okul kapısından içeri girip, "Nişantaşı Anadolu Lisesi" yazan tabelaya gururla bakarken bir öğretmen arkadaşının "Güzin!" diye kendisine seslendiğini duydu ve "Geliyorum!" diyerek aceleyle ona el salladı.

"İnsan sevmeye başladı mı yaşamaya da başlar."
Madeleine de Scudery

&

İkinci Bölüm

Babıali'de günlük yazılarını yazdığı gazeteye gelmek için erkenden Cağaloğlu yokuşunu çıkan Mümtaz Bey, kendisinden önce büyükbabası Rauf Ahmet Bey ve babası Reşat Edip Bey'in de yıllarca bu yokuştan çıktıklarını düşünerek gülümsedi. Usta bir şair, muharrir ve aynı zamanda nazır olan büyükbabası Rauf Ahmet Bey vefat edeli çok olmuştu. Ama dönemin ünlü gazeteci ve yazarlarından olan babası Reşat Edip Bey, Babıali'nin duayenlerinden biri olarak hâlâ işine gitmeye devam ediyordu. Bu yokuştan çıkmak âdeta bir aile geleneği olarak Mümtaz Nejat Bey'e (1934 yılında Soyadı Kanunu çıkınca Reşat Edip Bey, "soy, nesil, yaradılış" ve "özü, sözü bir, doğru sözlü" manalarına gelen Nejat soyadını almıştı.) miras kalmıştı. Ara sıra mola vererek, durup soluklanıyor; okul takımında futbol oynarken geçirdiği sakatlıktan hatıra sol ayağındaki sızıdan dolayı hızı kesiliyordu. Gazetecilikten sonra hayatı boyunca en sevdiği şey olan futbolu lisenin son senesinde geçirdiği bir sakatlıktan sonra bırakmak zorunda kalmıştı. Galatasaray Mekteb-i Sultanîsini bitirdikten sonra Fransa'ya hukuk okumaya gitmişti. Ama lise çağında okul gazetesinde başladığı gazetecilik aşkı okuduğu bölüme galip gelmiş, avukat olmayı bir gün bile aklından geçirmemişti. Fransızca yayın yapan ve şehrin önde gelen Fransız gazetelerinden biri olan Stambul gazetesi ile profesyonel gazeteciliğe adım atmıştı. 1934 yılından sonra "İstanbul" adını alan gazete, en uzun süre Fransızca yayın

yapan gazetelerden biriydi. Politikanın yanı sıra aynı zamanda gazete ve dergilerde futbola olan ilgisinden dolayı ara sıra spor yazıları da yazmaya başlamıştı. Belki futbolu bırakmıştı ama böylelikle yine futbol camiasından kopmamıştı.

Gazeteye geldiğinde, okkalı bir Türk kahvesi içerek dün akşam Taksim Stadı'nda oynanan Fenerbahçe-Beşiktaş maçını kritik eden fıkrasını yazmaya başladı. Yazısını yazdıktan sonra öğlen olduğunu fark etti. Öğlen yemeğini yakın bir lokantada yedikten sonra akşama kadar gazeteden dostlarıyla bir süre sohbet edip yazılarını toparlamıştı. Sohbetlerinin başkonusu, her yerde olduğu gibi, 1 Eylül tarihinde Almanya'nın Polonya'yı işgali neticesinde savaşın tüm Avrupa'ya sirayet edip etmeyeceğiydi. Çünkü Almanya'nın işgaline karşı İngiltere ve Fransa da Almanya'ya savaş ilan etmişti. Reisicumhur İsmet İnönü'nün nasıl bir dış politika izleyeceği, ülkenin bundan ne şekilde etkileneceği merak konusuydu. Daha şimdiden tüm gıda maddelerinin ihracına yasak getirilmişti. O sene yurt içi ve yurt dışı pek ehemmiyetli olaylar vuku bulmuştu. İspanya İç Savaşı sona ermiş, nisan ayında da İtalya, Arnavutluk'u işgal etmişti. Hatay'ın Türkiye'ye ilhakı ise tüm yurtta coşkuyla karşılanmıştı. Akşama doğru her gün yaptığı gibi beş çayı için İpek Palas'a her zamanki saatinde geldi. Garsonlar onu tanıdığı için büyük bir saygıyla karşıladılar. Frambuazlı pasta eşliğinde çayını içtikten sonra çok oyalanmadan erkenden eve gitmek için ayrıldı. Çünkü karısı Cavidan Hanım, ikinci çocuklarına hamileydi ve bugün yarın doğuracaktı. Oğlu artık yedi yaşına gelmişti. Zamanın ne kadar hızlı geçtiğini ve oğlunun ne çabuk büyüdüğünü düşündü. Babası, ağabeyi Rauf'un ölümünden sonra kız kardeşi Nermidil ile yalnız kalmıştı. Kendisi de iki kız kardeşi ile büyümüştü. En büyükleri olan Bergüzar ablası, genç yaşta evlenmiş ve diplomat olan eşinin görevi nedeniyle hep

yurt dışında yaşamaktaydı. Ama küçük kız kardeşi Nihan, İstanbul'daydı ve Türkiye'nin sayılı kadın avukatlarından biri olarak görev yapıyordu. Bu yüzden oğlunun da bir kardeşi olacağı için seviniyordu.

Eve geldiği zaman oğlu Talât Edip'i okuldan gelmiş, ödevlerini yaparken buldu. Babasını gören çocuk, kitabından başını kaldırıp "Annemin biraz ağrısı vardı, odasında dinleniyor." dedi. Sessizce yatak odasının kapısını araladığında karısının uyuduğunu fark etti. Gürültü yapmaktan korkarak kapıyı usulca kapadı. Salona geri döndüğünde oğlu akşamki maçı anlatmasını istedi. Baba oğul böyle sohbet etmeyi çok seviyorlardı. Herkesin babasının yazılarından takip ettiği maçları bizzat babasından dinlemek onu mutlu ediyordu ve ertesi gün okuldaki arkadaşlarına stadyumda olan olayları sanki kendisi izlemiş gibi bir bir anlatıyordu.

Akşam yemeğinden sonra kütüphaneye çekilip kitap okumak onu dinlendiriyordu. Kitap okurken zamanın nasıl geçtiğini fark etmediği için gece geç saatte yatak odasına geçmiş, uykuya yeni dalmıştı ki karısının seslenmesi ile uyandı. "Mümtaz, çocuk bu sefer kesin geliyor, sancılar çok sıklaştı." demesiyle apar topar hazırlanıp hastaneye doğru yola çıktılar. Karısını doğumhaneye aldıklarında heyecanla dışarıda beklemeye başladı. Ara sıra bahçeye çıkıp sigara içiyordu. Kasım ayının son günleri olmasına rağmen hava çok soğuk değildi. Birkaç saat sonra karısının doğum yaptığı haberini verdiler. Karısını ve yenidoğan bebeğini görmek için hastane odasına girerken otuz iki yaşında ikinci kez baba olmanın gururunu hissetti. Karısı "Bir kızımız oldu!" dedikten sonra yavaşça gözyaşlarını sildi. Mümtaz Bey, mutluluk gözyaşları döken karısının yüzüne bir kere daha bakınca anneliğin onu ne kadar güzelleştirdiğini düşündü. O da çok mutluydu ve bebek yatağına eğilerek kızına baktı. Düşürmekten çekinerek dikkatlice

kara saçlı, kara gözlü kızını kucağına aldı. Uzun kirpiklerini görünce "Annesi kadar güzel olacak, bahtı da güzel olur inşallah." dedi. İçini sevinç kaplamıştı. Karısı "Adını ne koyacağız?" diye sorunca Reşat Nuri Güntekin'in en sevdiği romanının başkahramanı geldi aklına. Karısı da bu kitabı çok severdi.

"İsmi, *Çalıkuşu* romanındaki gibi Feride olsun mu? Kızımız da adının anlamı gibi eşsiz, benzersiz olsun. Aynı zamanda sen de münasip görürsen eğer genç yaşta kaybettiğim rahmetli annemin adı Güzin'i de taşısın, seçkinliği ve asaletiyle hep beğenilsin. Feride Güzin, biricik kızım adıyla yaşasın. Ailemize de inşallah hep sevinç ve mutluluk getirsin."

"İyi düşünmüşsün." diyen karısının başını sallayıp onay vermesiyle mesut olan Mümtaz Bey'in gözleri doldu.

Feride Güzin Nejat, 1939 yılında annesi Cavidan Hanım ve babası Mümtaz Bey'in ikinci evladı olarak gözlerini dünyaya açtığında hayatın kendisine getireceği sürprizlerden habersiz, mışıl mışıl uyumaya devam ediyordu.

"Gerçek mutluluk yavaş yavaş, azar azar gelir."
Cengiz Aytmatov

&

Üçüncü Bölüm

Çocukluğu İkinci Dünya Savaşı günlerine denk gelen Feride Güzin Nejat, ailesi ve arkadaşlarının ona daha çok seslendiği gibi Güzin, ilk çocukluk günlerini hayal meyal hatırlıyordu. Anne ve babasının anlattığına göre o doğduğu zaman İkinci Dünya Savaşı yeni başlamıştı ve tüm Avrupa gibi memleket de buhranlı günler geçiriyordu. Onun her şeyden habersiz, bebekleriyle oynadığı günlerde bütün Avrupa'yı derinden etkileyen savaş, ülkemizde de etkisini göstermekte gecikmemişti. O dönem yetişkin olanların karantina günleri, karneyle ekmek almaları ve Türkiye'nin her an savaşa girebileceği endişesi ile hatırladığı o yıllar; 30-31 Ocak 1943 tarihlerinde Türkiye Cumhurbaşkanı İsmet İnönü ile İngiltere Başbakanı Winston Churchill arasında Adana'da gerçekleşen Adana Görüşmesi ile de hafızalara kazınmıştı. Görüşmenin amacı; Türkiye'nin İngiltere, Fransa, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği ve Amerika Birleşik Devletlerinden oluşan müttefikler safında savaşa katılmaya ikna edilmeye çalışılmasıydı. Aynı amaçla 4 Aralık 1943 tarihinde bu defa Amerikan Başkanı Franklin D. Roosevelt'in de olduğu üçlü toplantı ile İkinci Kahire Konferansı adı verilen görüşme yapılmıştı.

7 Aralık 1941 tarihinde Pasifik Okyanusu'nda Amerika'ya bağlı bir eyalet olan Hawaii adasında yer alan Pearl Harbor Amerikan deniz üssünü Japon savaş uçakları bombalamış ve bu saldırı neticesinde Amerika da İkinci Dünya Savaşı'na resmen girmişti.

Türkiye savaş boyunca her iki taraf ile yaptığı görüşmelerle tarafsızlığını korumuş ama bu tarafsızlık politikası ona askerî kayıp yaşatmazken büyük ekonomik kayıplar yaşatmıştı. Savaşın başladığı ilk günlerde hemen kısmi seferberlik ilan edilmiş ve bir milyondan fazla genç erkek, silah altına alınmıştı. Ayrıca 12 Kasım 1942 tarihinde yürürlüğe giren Varlık Vergisi de uzun yıllar eleştiri konusu olmaya devam etmişti. Bunların yanı sıra müttefiklerin Birleşmiş Milletlere üye olması için getirdiği şart nedeniyle Türkiye 23 Şubat 1945'te Almanya ve Japonya'ya savaş ilan etmiş ancak hiçbir Türk askeri savaşmamıştı.

4 Aralık 1945 günü her zamanki gibi gazetede yazısını yazmakta olan Mümtaz Bey, odasının kapısının birden açılmasıyla irkilerek kimin geldiğine bakmak için başını kaldırdı. Gelen, gazetenin genç muhabirlerinden Cevat'tı.

"Aman, Mümtaz Bey, sakın dışarıya çıkmayın çünkü dışarıda kıyamet kopuyor!"

"Hayırdır, ne oldu?"

"Belli ki duymamışsınız, ben de o yüzden gazetedekileri uyarmaya geldim, hemen dış kapıları da kilitledik. Yan sokakta muhalif Tan gazetesinin yönetim bölümünü ve matbaasını kalabalık bir grup basmış. Saldırı diğer gazetelere de sıçrayabilir diye polis uyarmış. O yüzden ben de olayı duyar duymaz arka sokaklardan gazeteye koştum."

"Eyvah eyvah, nasıl olur böyle bir ***şey!*** Sen haber vermekle iyi yaptın, Cevat. Sağ olasın." dedi Mümtaz Bey ve telaşla gazetenin yazı işleri müdürünün odasına geçti.

Diğer bütün gazeteciler de onun gibi odaya toplanmış, saldırı hakkında konuşuyorlardı. Olaylar henüz devam ettiği için ne olup bittiğini kimse tam olarak bilmiyordu. Olayın aslını ancak ertesi gün öğrenebilmişlerdi. Zekeriya ve Sabiha Sertel'e ait olan

gazete, epey kalabalık olan bir grup İstanbul Üniversitesi öğrencisi tarafından Sabiha Sertel'in önceki gün yazdığı bir yazı gerekçe gösterilerek basılmış ve gazete binası ile matbaa makineleri kullanılmayacak hâle gelmişti. Gazete de tüm bu olanlar yüzünden kapanma kararı almıştı.

Mümtaz Bey gazeteci arkadaşları ile olayları değerlendirirken "Onu bunu bırakın da çok şükür kimseye bir şey olmamış. Ama bu demokrasimize vurulmuş kocaman bir darbedir. Özgür basın susturulamaz, birlik olup herkesin, tüm basının bu olayı kınaması ve suçluların hemen gereken cezayı alması lazımdır. Bugün onlara saldıranlar, yarın beğenmedikleri bir haber için bizim kapımıza da dayanırlar. Bir gazetenin yazılan bir yazı yüzünden bu h***â***le getirilmesi utanılacak bir şeydir. Muhalif sesler her daim olacaktır. Demokrasi böyle bir şeydir, öteki türlüsü olmaz. Bu saldırıya en büyük tepkiyi hük***û***metin vermesi gerekir. ***Çünkü b***ugün gazete basanlar, yarın Meclisi de basar." demiş ve herkes sözlerine hak vermişti.

"Mucizeler, bizleri her zaman umutsuzluğa
yakın bir yerde bekler."
Eric Maria Remarque

&

Dördüncü Bölüm

1958 yılının ilkbaharında Üsküdar Amerikan Kız Kolejinin son sınıf öğrencisi Güzin, İngilizce dersinin bitiş ziliyle hızlıca hazırlanmaya başladı. Arkadaşları güle oynaya sınıftan çıkmaya başlamışlardı. Sınıf kapısından çıkarken Handan ve Ebru'nun kendi aralarında yıl sonu balosuna kiminle gidecekleri konusunda şakalaştıklarını gördü.

"Hayrola, bu ne acele?" diye ona da takıldılar.

"Oyuna yetişeceğim, tiyatro oyununun provasına geç kalmak istemiyorum. Bugün son prova, akşama da oyun var, unutmayın sakın." dedi Güzin.

Prova, Beyoğlu'ndaki Alman Lisesinin tiyatro salonundaydı. Oyunun rejisinden çevirisine, dekorundan sahneye konulmasına kadar bütün sorumluluğu öğrenciler üstlenmişti ve her iki okulun son sınıf öğrencilerinin mezuniyet öncesi oynayacağı son oyundu. Her iki okul yönetiminin yıllar önce aldığı ortak karar ile her sene olduğu gibi bu sene de kız ve erkek lisesi öğrencilerinin birlikte mezuniyet öncesi bir tiyatro oyunu sahneye koyması gelenek hâline gelmişti. Daha önce ülkemizde sahnelenmemiş yeni bir oyun arayan gençler, tam da aradıkları oyunu bulmuşlardı. Provalar birkaç haftadır devam ediyordu. Okullarının tiyatro kolunda yer alan öğrenciler; özellikle Shakespeare'den *Venedik Taciri*, *Othello* gibi klasikleri başarıyla oynadıkları gibi Türkçe,

İngilizce ve Almanca başka pek çok oyun sahnelemişlerdi. Bu sefer vodvil adı verilen, komedi türünde eğlenceli bir oyun sahneye koyacaklardı. Bu oyunda başrolleri Güzin ve Alman Lisesi öğrencisi Bülent oynayacaktı. Her iki okulda da henüz karma eğitime geçilmediği için erkek öğrenciler ve kız öğrenciler ayrı kolejlerde eğitim görüyorlardı. Haftada iki gün başladıkları provaları son ayda her güne çıkarmış ve düzenli olarak sıkı prova yapıp birkaç hafta kala oyunu yetiştirmeyi başarmışlardı. Nihayet bugün son provayı yapıyorlardı. Akşam da ilk kez okulda öğretmen ve öğrencilere oyunu sahneleyeceklerdi. Birkaç saattir yaptıkları provaya ara vermiş, kendi aralarında sohbete başlamışlardı. Hepsi de çok heyecanlıydı. Oyun beğenilirse, bundan önceki tiyatro oyunları gibi, Anadolu'ya turneye bile gidilecekti. Güzin de arkadaşları gibi heyecanlıydı. Sınavlarının bitiminde bahar tatiline çıkacaklardı. Oyunun turneye çıkmasına karar verilirse iki hafta boyunca çeşitli illeri dolaşarak turne yapacaklardı. Başarılı bir öğrenciydi ve dört yıl boyunca dersleri hep çok iyi olmuştu.

Birkaç saat sonra tiyatro salonu seyircilerin alkışlarıyla dolmuştu. Alman Lisesi ile Üsküdar Amerikan Kız Kolejinin bütün öğretmenleri ve kalabalık bir öğrenci grubu oyunu izlemeye gelmişti. Oyun bitiminde perde birkaç kez açılıp kapanmış ve seyircileri alkışlar eşliğinde selamlamışlardı. Oyun pek beğenilmiş ve kahkahalarla izlenmişti. Nisan ayındaki iki haftalık tatilde gönül rahatlığıyla Anadolu yollarına düşebilirlerdi artık.

Günler günleri kovalamış ve haziran ayı gelip çatmıştı. Okulda bugün mezuniyet töreni vardı. Nisan ayındaki tiyatro turnesinden sonra okulun geleneksel mezuniyet balosu yapılmıştı. Evde bugünlerde konuşulan tek konu, Güzin'in üniversite eğitimini nerede yapacağıydı. Kendisi de tam olarak karar vermemişti. Annesi yurt dışında eğitim almasını istiyordu. Okuldan pek çok arkadaşı da yurt

dışına gidecekti. Ülkenin en köklü okullarından birinde öğrenim görmüş ve çok iyi bir eğitim almıştı. Hayat tüm hızıyla gelip geçiyordu. Lise son sınıfa nasıl geldiğini hatırlamıyordu bile. Daha dün annesi ve babasıyla Büyükada'ya yüzmeye gittiği çocukluk günleri ne çabuk geçmişti. O büyürken daha birçok beklenmedik olay olmuştu. Annesi ve babası o daha ortaokula giderken boşanmıştı mesela. Babası tekrar evlenmiş, Fuat ve Saadet adını verdikleri ikiz çocukları olmuştu. Tüm yaramazlıkları ve sevimlilikleriyle çok sevdiği, kendisine de çok düşkün olan kardeşlerini ara sıra görmeye gidiyordu. Ağabeyi de makine mühendisi olmuş ve Meral adında dünya tatlısı bir hemşire ile evlenmişti. İki yıl önce de biricik büyükbabası Reşat Edip Bey vefat etmişti. Allah'tan ölmeden önce büyükbabası için yazarlık hayatının kırkıncı yılı münasebetiyle bir jübile yapılmıştı ve bu olay onu çok mutlu etmişti. Kendisi ise geleceği ile ilgili ne yapacağını düşünürken Türkiye o günlerde çalkantılı günler geçiriyordu. Daha dün Ankara'da Kıbrıs için yapılan mitinge yüz elli binden fazla kişi katılmıştı. Geçen hafta İstanbul Beyazıt Meydanı'ndaki mitinge de üç yüz bin kişi katılmış ve "Ya taksim ya ölüm!" sloganları atmışlardı. 14 Mayıs 1950 seçimleriyle iktidara gelen Demokrat Parti hâlâ görevdeydi. Meclis her gün çok hararetli tartışmalara sahne oluyordu. CHP, yirmi yedi yıllık iktidarından sonra şimdi de muhalefet partisi olarak İsmet İnönü başkanlığında Mecliste sıkı bir muhalefet yapıyordu. Başvekil Adnan Menderes başkanlığındaki Demokrat Parti ile yapılan kavgalar basında büyük yer tutuyordu. CHP, Demokrat Partiyi totaliter olmakla; Demokrat Parti ise muhalefeti darbe taraftarlığı yaparak askeri ve üniversiteleri kışkırtmakla suçluyordu. 1 Mart tarihinde yaşanan Üsküdar Vapuru Faciası ya da Körfez Faciası denilen olayın acısı da hâlâ tazeydi. Yolcularının büyük bölümünü Gölcük ve Karamürsel'de lise olmadığı için İzmit'te eğitim gören lise öğrenci-

lerinin oluşturduğu vapur fırtınadan dolayı Derince'de batmış ve 300'den fazla kişi ölmüştü. Vapur kapasitenin üstünde yolcu aldığı için tam sayı bilinmiyordu. Yolcuların bir kısmı da maalesef denizde donarak ölmüştü. İnsanlar olayla ilgili haberleri günlerce radyodan dinlemiş, gazetelerden okumuşlardı. Türkiye'de bunlar olurken Amerika Birleşik Devletleri yılın ilk aylarında uzaya ilk uydusunu fırlatmıştı. Güzin tüm bunları düşünürken bir anda gözü saatine takıldı. Biraz daha oyalanırsa okuldaki törene geç kalacaktı. Hızlıca hazırlanmaya başladı. Törenden önce okulda arkadaşlarıyla buluşacaktı. Anne babalar töreni izlemeye daha sonra geleceklerdi. Evden çıkmadan, annesine sarılıp onu öptü "Ben çıkıyorum, siz de geç kalmayın." diye. Cavidan Hanım'ın gözleri dolmuştu. Küçük kızı ne zaman büyümüştü de bugün liseden mezun oluyordu... Bir gün yuvadan uçacağı günler de gelecekti. Oğlundan sonra kızının da mürüvvetini görmek en büyük dileğiydi. Ama öncesinde eğitimini tamamlayarak bir meslek sahibi olmasını temenni ediyordu.

Okulun bahçesine geldiğinde görevlilerin tören için son hazırlıkları yaptığını gördü. Sandalyeler sıra sıra dizilmiş, okul müdürü ve o sene birincilikle mezun olan öğrencinin konuşma yapacağı kürsü yerleştirilmişti. Yemyeşil ağaçlar ve renk renk çiçeklerle dolu bahçede cıvıl cıvıl öğrenciler dolaşıyordu. Hava güneşli olmasına rağmen ılık bir esinti vardı. Güzin arkadaşlarını görünce, vakit kaybetmeden yanlarına gitti. Bunca yıl birlikte okuduğu arkadaşlarıyla ayrılmak hepsini hüzünlendiriyordu. Bazılarıyla kardeş gibi olmuşlardı. Okul bitse bile görüşeceklerine söz vermişlerdi. Ortaokul ve lise dönemi hiç bitmeyecek, hiç ayrılmayacaklarmış gibi geliyordu ama bugün mezun oluyorlardı işte. Kim bilir her biri nerelere dağılacaktı...

Birkaç saat arkadaşları ve hocalarıyla sohbet ettiler. Sınıflarına gidip, son kez sıralarına oturup birlikte hatıra fotoğrafı çektirdi-

ler. Tören zamanı gelince herkes yerini aldı. Aileler öğrencilerden daha heyecanlıydı. Tek tek isimler okundu, diplomalar verildi. Okulun Amerikalı müdürünün konuşması alkışlarla dinlenildi. Tören bitiminde Güzin, annesi, babası ve ağabeyinin yanına gitti. Uzun zamandır ailesini bir arada görmemişti. Babasını artık bazı hafta sonları görebiliyordu. Babası, çocukken onu sık sık çalıştığı gazeteye de götürürdü. Bazen işi çok olduğunda ve uzun zaman görüşemediklerinde okul çıkışı gelip kızıyla hasret giderirdi. Yanlarına gidince, hepsi de tek tek öpüp onu tebrik ettiler. Ağabeyi "Ufaklık, sen hangi ara bu kadar büyüdün?" diye takıldı. Annesinin yine gözleri dolmuştu. Babası mezuniyet hediyesi olarak bir saat almıştı. Annesi de şık bir kolyeyi boynuna taktı. Bugün çok mutlu olmuştu. Bir yandan hüzünlüydü, bir yandan da ailesini böyle yanında görmek içini sevinçle doldurmuştu. Hayatında yeni bir sayfa açılacaktı. Artık üniversite çağına gelmişti. Bugün biraz daha büyüdüğünü hissetmişti. Kim bilir bundan sonra ne fırtınalarla karşılaşacak, ne zorluklarla baş etmek zorunda kalacaktı. Ne olursa olsun ailesi böyle yanında olduktan sonra her güçlüğe göğüs gereceğini biliyordu.

"İnsanların kalbi altına benzer.
Ne kadar saf ise o kadar yumuşaktır."
Edward Sabine

&

Beşinci Bölüm

Uçağa binmek üzere Yeşilköy'e sabah erkenden gelmişlerdi. Güzin, bu kadar uzun süre ailesinden ilk kez ayrı kalacağı için gece boyunca heyecandan uyuyamamıştı. Bütün yaz arkadaşlarıyla gezip eğlenmiş, Galatasaray Adası'na yüzmeye gitmiş, Boğaz'da uzun yürüyüşler yapmıştı. Yaz sonuna doğru okuldan birçok arkadaşı mimarlık veya mühendislik okumaya karar vermişti. Güzin de İsviçre'deki okula hukuk okumaya gidiyordu. Cenevre Havalimanından ayrılıp, kiraladıkları araba ile Lozan'a doğru yola çıkalı yarım saat olmuştu. Yol boyunca Cenevre Gölü'nü görüp yemyeşil ormanın içinden devam eden güzergâh boyunca genç kız, gözünü kırpmadan etrafı seyrediyordu. Birbirinden güzel, âdeta kartpostal gibi köylerin içinden geçerken sanki hafta sonu ormana kampa gidiyor gibi hissetmişti. Oysa birazdan artık bir üniversite öğrencisi olacağı okula varacaklardı. İsviçre'nin bu şirin şehri, dağlar arasında yemyeşil doğası ve üniversitesi ile meşhurdu. Annesi de ağabeyiyle gelip kalacağı yurdu ve okulu görmek istemişti. Aslında Güzin onu buralara kadar yormak istememişti, ağabeyi ile gelip işlemlerini halletmeyi düşünüyordu ama annesi "Seni okula yerleştirmeden, kalacağın yeri görmeden içim rahat etmez." deyip o da gelmek istemişti. Gittikleri Lozan Üniversitesi, 1890'da üniversite olmadan önce 1537'de ilahiyat

okulu olarak kurulmuştu. Bugün ise pek çok farklı bölümde eğitim vermekteydi. Okula başvurusu daha önce kabul edilmişti ama resmî kaydı bugün yaptıracaklardı. Yurda yerleştikten sonra da artık yalnız kalacaktı. Ağabeyi üniversite yazan tabelayı görüp arabayı okulun bahçesine park etti. Bir öğrenciye sorup öğrenci işlerini öğrendiler ve birkaç saat içinde bir görevli ile okulu gezip kayıt işlemlerini bitirdiler. Şimdi de Güzin yurtta kalacağı odaya yerleşecekti. Odası yemyeşil orman ve dağ manzaralıydı. İngiliz bir kız öğrenci ile kalacaktı. Kızıl saçlı, çilli, sevimli bir kızdı. Bavullarını odasına bıraktıktan sonra akşam yemeği için şehre indiler. Leman Gölü kenarında bir restoranda yemek yediler. Annesi ve ağabeyinin bu gece kalacağı otel, restoranın hemen yanındaydı. Zaten küçük bir şehirdi. İstanbul gibi bir şehirden sonra burası gözüne iyice minicik gelmişti. Allah'tan üniversite dolayısıyla Avrupa'nın birçok şehrinden öğrenciler eğitim için buraya geliyordu. Okulun da sıkı bir eğitimi vardı. Güzin zaten bütün zamanını dersleriyle meşgul olarak geçirmeyi düşünüyordu. Ağabeyi ve annesi onu yurttaki odasına bırakıp "Sabah yine geliriz." dediler. Yarın öğlen uçağıyla Türkiye'ye döneceklerdi. Onlar gittikten sonra Güzin, eşyalarını dolaba yerleştirip kitaplarını düzenledi. Oda arkadaşı Rose henüz gelmemişti. Yatağına uzanıp "Yabancı bir ülkede, yabancı bir şehirde, tanımadığım insanlar arasında üniversite hayatım nasıl geçecek acaba?" diye düşünmeye başladı. Yarın sabah ilk dersine girecekti. Endişe ve merak duygusunu birlikte yaşıyordu. Ne olursa olsun iyi bir öğrenci olacak, ailesini de mahcup etmeyecekti. Günlerinin nasıl geçeceğine dair hayaller kurarken uyuyakaldı. Bütün gün yolculuk ve kayıt işlemleriyle iyice yorulan bedeni uykuya yenik düşmüştü.

Çocukluğundan beri olduğu gibi sabah erkenden uyandı. Kahvaltı ettikten sonra dersin işleneceği amfiyi bulması zor ol-

mamıştı. Sınıfta kızlı erkekli kırk kadar öğrencinin arasında orta sıralardan kendine bir yer buldu. Erkek öğrencilerin çoğunlukta olduğunu fark etti. Dersi anlatacak olan profesör gelip kendini tanıttı ve ilk ders böylece başlamış oldu. Dersten sonra annesi ve ağabeyiyle bahçede buluştu. Vedalaşmaya gelmişlerdi. Annesi yemeklerini yemesini, kendisine iyi bakmasını sıkı sıkı tembihledi ve "Mektup yazmayı da ihmal etme." dedi. Ağabeyi sarılıp öptü kardeşini. Güzin, annesinin elini öpüp ikisiyle de vedalaştı. Onları havaalanına götürecek olan araba gözden kaybolana kadar bir yere kımıldamamıştı.

Bir ay geçtikten sonra okula iyice alışmıştı. Her gün sabah erkenden kalkıyor, kahvaltısını ettikten sonra bütün gün dersleriyle meşgul oluyordu. Okulun çok zengin bir kütüphanesi vardı. Çoğu zaman orada zaman geçirdiği için nasıl akşam olduğunu anlamıyordu bile. Zaten dersleri çok yoğundu. Bir sürü yeni arkadaşı olmuştu. Her hafta annesine mektup yazarak günlerini nasıl geçirdiğini uzun uzun anlatıyordu. Bir süre sonra sınavlar başlayacaktı. Hafta sonları şehri keşfetmişti. Leman Gölü kıyısında, karşıda Alpler manzaralı çok şık kafeler, restoranlar, oteller mevcuttu. Ara sıra bu kafelerde Shakespeare veya Oscar Wilde kitabı eşliğinde kahve içip pasta yemek için derslerine ara veriyordu. Birkaç sefer gittiği kafenin sahibi İsviçreli kadın, onun Türk olduğunu öğrenince, İstanbul'u görüp çok beğendiğini ve egzotik bulduğunu söylemişti. Bu kadar düzenli ve sessiz bir şehirde yaşadıktan sonra İstanbul'u egzotik bulması normaldi, tabii. Ama bu şehrin tertemiz havasına ve doğasına hayran olmamak elde değildi. En sevdiği şey, bu doğanın yeşillikleri arasında yürüyüş yapmaktı. Bazen saatlerce yürüyordu, bazen de şehrin önemli yapılarını geziyordu. Örneğin şehrin simgesi sayılan Lozan Notre Dame Katedrali'ni gezmiş, İsviçre'nin bu en güzel gotik kilisesin-

de 13. yüzyıldan kalma "rose window" adı verilen penceresini çok beğenmişti. Lozan'ın en eski meydanında yer alan Adalet Çeşmesi'ni de pek güzel bulmuştu. Bugün de ülkesinin bağımsızlık mücadelesinin ve kuruluşunun resmî olarak onaylandığı Lozan Antlaşması'na ev sahipliği yapan, 1861 tarihli Beau-Rivage Palace Otel'i ziyaret edecekti.

Şehrin meydanında küçük hediyelik eşya satan dükkânlar vardı. Eve giderken bu dükkânlardan ailesine hediye almayı planlamıştı. Bir de şahane İsviçre çikolatalarından götürecekti, tabii. Yurt dışına gidenlerin dönüşte çeşit çeşit çikolata getirmesi âdettendi. Kendisi de bitter çikolataya bayılıyordu ve burası âdeta çikolata cennetiydi. Küçük kardeşlerine ise oyuncak alacaktı. Onları düşününce içini bir özlem kapladı. Ama kavuşacakları güne daha çok vardı ve o vakit gelene kadar derslerini ihmal etmemeliydi.

"İnsan, tebessümle gözyaşı arasında gidip gelen bir sarkaçtır."
Lord Byron

&

Altıncı Bölüm

Genç kız, pilotun "Uçak, Yeşilköy'e inmek üzere." anonsunu duyunca camdan dışarıya baktı. Uçak bulutların arasından süzülerek, alçalırken, masmavi gökyüzünü görüp sevindi. Güzel ve güneşli bir gündü. İstanbul'u ve ailesini çok özlemişti. Havaalanında onu ağabeyi karşılamaya gelecekti. Uçaktan indikten sonra çok yolcu olmamasına sevinerek bir an önce pasaport işlemlerini halletmek için sıraya girdi. Pasaport kontrolü tamamdı, şimdi de sıra bavulunu almaya gelmişti. Bavulunun yarısında aldığı hediyeler vardı zaten. Elinde mavi bavuluyla gelen yolcu salonunda gözü ağabeyini aradı. Sarışın bir adamla konuşan ağabeyi onu fark edince yanındaki arkadaşı ile vedalaşıp kardeşine doğru geldi. Elindeki bavulu aldı ve "Hoş geldin." diyerek özlemle sarıldıktan sonra konuşmaya başladı.

"Bizim Galatasaray Lisesinden Süleyman ile karşılaştık, epeydir görüşmüyorduk. O da annesini bekliyormuş. Anlat bakalım, sen nasılsın? Okula alışabildin mi? Sana bir olgunluk gelmiş, o küçük liseli kız gitmiş, yerine üniversiteli genç bir hanım gelmiş." diyerek güldü.

Genç kız da güldü.

"Sen hiç değişmemişsin ama. Hâlâ çok yakışıklısın." diyerek tanıdık ve güvenilir birinin yanında olmanın verdiği rahatlıkla ağabeyinin koluna girdi.

Eve gelince annesine de uzun uzun sarıldı. Nihan halası onu görmek için gelmişti. Notre Dame de Sion Fransız Lisesinden sonra hukuk fakültesini bitiren halası, avukatlık yapıyordu. Babası da hukuk fakültesine gitmiş ama gazetecilik yapmayı tercih etmişti. Güzin, halasıyla uzun uzun hasret giderdikten sonra fark etti ki İsviçre'ye hukuk okumaya giderken halasından etkilenmişti. Aslında daha ne olmak istediği konusunda kafası hâlâ karışıktı. Halasının mesleğinde çok başarılı bir avukat olması onu cezbetmişti.

"Sen zayıfladın mı, Güzin? Bak, sana neler hazırladım." dedi annesi.

Genç kız salonda en sevdiği yemeklerle donatılmış masayı görünce iyice keyiflendi. Zeytinyağlı yaprak sarması, ıspanak böreği, köfte, patates kızartması, çerkeztavuğu ve sütlaç… Yine sıcacık yuvasındaydı işte. İnsan kaç yaşına gelirse gelsin annesinin yanında küçük bir kız çocuğu oluyordu. Odasına çıkıp her şeyin bıraktığı gibi yerli yerinde olduğunu gördü. Annesi her şeyi olduğu gibi bırakmıştı. Pencereden Boğaz'a bakınca bütün yorgunluğunu unuttuğunu hissetti. İçinde huzur, sükûnet, neşe, bütün duygular iç içe geçmişti. Hayat belki de sadece bu küçük mutluluklardan ibaretti.

Birkaç ay sonra Boğaz'dan esen ılık rüzgâr, yaz günlerinin artık sona erip sonbaharın yavaş yavaş şehre gelmek üzere olduğu haberini veriyordu. İstanbul'da geçireceği günler sayılıydı artık. Yaz boyunca annesi, ağabeyi ve yengesi ile bol bol vakit geçirmişti. Arada sırada babasını görmeye gidip küçük kardeşlerini sevmişti. Babasını çalıştığı gazetede de ziyaret etmiş, beraber yemek yemişlerdi. Okuldan arkadaşları ile de fırsat buldukça toplanmışlardı. Ya bir ev partisinde bir araya gelip plak dinleyerek dans etmişler ya da yüzmeye gitmişlerdi. Hafta sonu sınıf arkadaşları

Ayfer'in düğününde yine bir araya geleceklerdi. Ayfer dışında bir iki arkadaşının daha evlendiğini duymuştu. Ona da sorup duruyorlardı "Erkek arkadaşın yok mu oralarda?" diye. "Hayır." cevabını alınca da inanmıyorlardı. Gerçekten geçen bir yıl zarfında dersleriyle o kadar meşgul olmuştu ki gözü kimseyi görmemişti. Okulda bir sürü erkek arkadaşı vardı, kız arkadaşı olduğu gibi. Beraber tiyatroya, sinemaya gitmişler; ders çalışmışlardı. Ama hepsi bu kadardı. O özel kişi karşısına çıkınca insan hissederdi. Kalbini çarptıracak, görünce heyecanlanacağı öyle biri olmamıştı. Bugün de küçük teyzesi ile buluşmaya, Avusturya Kız Lisesine gelmişti. Müjgân teyzesi, bu okulda edebiyat dersleri vermeye devam ediyordu. Enişteşinin de tekstil fabrikası vardı. Okul önüne geldiğinde teyzesini onu beklerken buldu. Bugün beraber alışveriş yapıp kahve içeceklerdi. Onu da annesi kadar kendine yakın hissediyordu, arkadaşı gibi rahat rahat sohbet edip dertleşebiliyordu. Nişantaşı'na gidip alışveriş yaptıktan sonra Galatasaray Adası'nda kahve içmeye karar vermişlerdi. Boğaz havası her zaman iyi gelmişti ona. Lozan'dayken en çok özlediği yer Boğaz olmuştu. Bütün ailesi gibi onun da çocukluğu Boğaz'da geçmişti. Galatasaray Adası ise en sevdiği yerlerden biriydi.

Nişantaşı'nda birkaç saat mağazaları dolaştılar. Teyzesi bir ayakkabı, kendisi de çanta ve fular almıştı. Mavi kabanına uygun küpeleri görünce dayanamamış, onları da satın almıştı. Kahvelerini içerken teyzesi "Yurt dışına gitmen bir bakıma iyi oldu, burada üniversiteler bayağı karışık." dedi. Güzin de olup bitenin farkındaydı. İsviçre'de, Türkiye'deki olayları düzenli olarak takip ediyordu. Ocak ayında Sirkeci'de -Neyyir Han'da- meydana gelen, elli kişinin öldüğü ve Babıali'den de çok şiddetli hissedilen patlamayı duyduğunda hem çok üzülmüş hem de babası için endişelenmişti. 17 Şubat 1959 tarihinde de Kıbrıs görüşmeleri ne-

ticesinde imzalanacak Londra Antlaşması için İngiltere'ye giden Adnan Menderes'in içinde bulunduğu uçak Londra yakınlarında düşünce İsviçre'deki televizyon, radyo ve gazeteler günlerce bundan bahsetmişti. Başvekilin bu feci kazadan mucize eseri sağ olarak kurtulması, bir süredir ülkede devam eden gerginlik ortamına ara verilmesini sağlamış; binlerce kişi tarafından coşku ile karşılanan Menderes'i karşılayanlar arasında İsmet İnönü'nün de olması, iktidar ve muhalefet arasında ılıman bir ortam yaratmıştı. Maalesef bu huzur ortamı çok uzun sürmemiş ve birkaç ay sonra Meclis çok şiddetli tartışmalara ev sahipliği yapmaya devam etmişti.

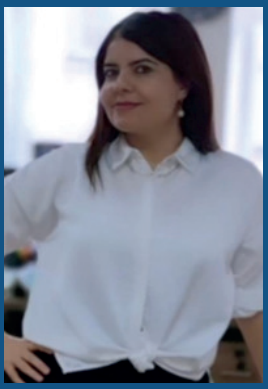
Eve gelince annesini salonda yeni çıkan bir derginin sayfalarını karıştırırken buldu. Yanına gidip, sarılarak öptü onu. Ona bakınca çocukluğunu, ilk gençliğini, parkta düşerek dizini kanattığı günün acısını, ilk kalp kırıklığını, hayallerini, geleceğe dair ümitlerini gördü. Geçmişinde hep o vardı yanında, bugününde de. Yarınlarında da olması için dua ediyordu.

Odasına gidip kitaplıktan Orhan Veli'nin şiir kitabını aldı eline ve okumaya başladı.

Her şey birdenbire oldu.
Birdenbire vurdu gün ışığı yere;
Gökyüzü birdenbire oldu,
Mavi birdenbire.
Her şey birdenbire oldu;
Birdenbire tütmeye başladı duman topraktan.

Ne kadar sade ve yalın anlatmıştı derdini genç yaşta ölen şair. Melih Cevdet ve Oktay Rifat ile Garip akımının temsilcisi olan Orhan Veli'nin otuz altı yaşında, gencecik yaşta ölümüne hayıflandı. Kim bilir daha ne şiirler yazacak, duygularını dizelere böyle dökecekti...

Güzin kolej günlerinden beri şiir kitapları okumayı çok severdi. Türk, İngiliz, Rus, Amerikan edebiyatının başlıca klasiklerinin hepsini kolejdeyken okumuştu. Yeni çıkan şair ve yazarları da takip ediyordu. Bütün yaz bol bol kitap okumuştu. Varlık dergisini düzenli olarak takip ediyordu. Dönemin önemli şairlerinin pek çoğunun ilk şiirlerini burada okumuştu. Annesi onun için derginin okuyamadığı diğer sayılarını alıp biriktirmişti. Nazım Hikmet'in destansı, başkaldıran şiirleri gözdesiydi. Orhan Kemal'in tarlada, fabrikada çalışan Çukurova insanını anlattığı gerçekçi romanlarını da biliyordu. Bilgisi sadece bu isimlerle sınırlı değildi elbette. Yaşar Kemal'i edebiyat öğretmeni tavsiye etmiş ve *İnce Memed*'in destansı hikâyesini daha kolejdeyken günlerce soluksuz okumuştu. Yusuf Atılgan'ın ilk romanı olan ve Yunus Nadi Roman Ödülü'nde ikincilik kazanan *Aylak Adam*'ın dilinin sadeliğini ve samimiyetini sevmişti. Sabahattin Ali'nin nasıl öldüğünü öğrenince ise çok üzülmüş ve *Kürk Mantolu Madonna*'yı üç günde bitirmişti. Romanın kahramanı Raif Efendi'nin Maria Puder'e olan aşkını anlatan kitabın hazin sonundan çok etkilenmişti. Ta-

"İsmi, *Çalıkuşu* romanındaki gibi Feride olsun mu? Kızımız da adının anlamı gibi eşsiz, benzersiz olsun. Aynı zamanda sen de münasip görürsen eğer genç yaşta kaybettiğim rahmetli annemin adı Güzin'i de taşısın, seçkinliği ve asaletiyle hep beğenilsin. Feride Güzin, biricik kızım adıyla yaşasın. Ailemize de inşallah hep sevinç ve mutluluk getirsin."

Babasının ismini koyarken dilediği gibi seçkin ve asalet sahibi oluşuyla çevresi tarafından takdir edilen ve çok sevilen, çocukluğu bütün ailesi gibi Boğaz'da geçen, ailesinden kalmış bir miras gibi öğretmenlik ve yazma kabiliyetini taşıyan Feride Güzin Nejat'ın hayat hikâyesinin anlatıldığı bu romanda Güzin'in hayat hikâyesine tanıklık edilirken aynı zamanda dünyanın ve ülkemizin tarihte yaşadığı olaylara yolculuk yapılmaktadır. Yazarın "bir modern çağ aşk masalı" olarak tanımladığı bu kitapta iç ısıtıcı, sıcacık bir aşkın yanında tarihin ve toplumumuzun birbirinden ilginç gerçekleri yansıtılmaktadır.

9 786256 130159

tilki Kitap